

Pregunten, responc

Pregunta l'entrevistadora: "No ha tingut la temptació en tots aquests anys de lluita i reivindicació d'abandonar per la manca de suport institucional i social?". I jo responc que no, més aviat el contrari. I que gràcies a tanta gent que no hem tingut aquesta temptació (o que no hi hem cedit) aquest país ha superat tantes coses. Perquè hi ha hagut molta gent, encara que fórem una minoria, que hem resistit i avançat, en el camp de l'activitat cívica, política o cultural, gent honesta i convençuda, els valors de la qual són l'amor i la lleialtat al país, i això ha estat decisiu. És una satisfacció que, malgrat l'assetjament constant, ja són tres les generacions que estan en la lluita per aquest projecte de país. La resposta és una mica simplista i abrupta, però s'entén què vull dir. Per això l'entrevistadora continua: "A més, són generacions cada vegada més preparades i informades". I jo responc, aproximadament (ja se sap que el text d'una entrevista no sol correspondre del tot a la resposta oral), que sóc optimista respecte a la gent jove que se suma a l'activisme cultural, polític, sindical o cívic. Que fa 50 anys érem quatre gats, i a més sense una tradició: els qui llavors començàvem a moure'ns no teníem pares, no teníem una història d'activisme social cívic i nacional. Que fa 50 anys em reconfortava molt veure que teníem gent jove, i ara em reconforta molt veure que tenim gent gran perquè això vol que hi ha una continuïtat i que la gent jove té uns punts de referència, no sols figures com Fuster o Estellés sinó que els tenen al poble, a la comarca, a l'Ajuntament, que són referències polítiques. Hi ha un nucli important de totes les edats, que creix constantment, que l'han intentat arrasar de totes les maneres possibles i no han pogut. Que la meua confiança és que en un termini relativament curt allò que en diem nacionalisme tant polític com cultural, que estan molt imbricats, puguen formar una minoria decisiva compacta, consistent i d'una certa envergadura, que pot fer canviar les coses; i jo crec que les farem canviar. L'entrevistadora, com era d'esperar, vol fer-me una pregunta comparativa: "Al País Valencià tardarem molts més anys a fer via cap a la sobirania com

Joan Francesc Mira

ha fet Catalunya...". Això diu, prudentment, i jo prudentment responc que ací estem en una altra situació, és un altre tipus de societat, tenim una altra història contemporània diferent, i la història és molt important. Però que hi ha un canvi de

tendència, i jo crec que el que ara és una minoria creixerà constantment en els pròxims anys, fins que aquest moviment es convertisca en una força política decisiva. I podria afegir que no és qüestió de fe, sinó d'observació.

"Quin ha sigut el pitjor govern que ha tingut el País Valencià?", pregunta imprudentment l'entrevistadora, i jo imprudentment responc simplement: Tots. Els primers governs socialistes van incloure unes quantes persones de molta responsabilitat i preparació que procedien de l'antic PSPV, consellers i directors generals que sabien on es podia anar, tenien una idea de país: però van durar poc, perquè eren bons. La segona part de lermisme va ser una mediocritat oportunista, i després [vull dir amb els governs del PP] és difícil trobar adjectius oportuns perquè serien quasi insultants. S'ha passat de la mediocritat a una cosa que és pitjor: la falta del més mínim sentit de responsabilitat social, ignorar que la política és una cosa que es fa al servei del teu país. Amb la seua política quasi mafiosa i especulativa destinada exclusivament al lluíment aparent, el PP ha aconseguit dues coses: construir la imatge d'una societat irresponsable, i crear un fals optimisme propagandístic, sense mirar una cosa fonamental com són els números. Tothom s'ha cregut la farsa que érem un país ric i mai ha sigut així: històricament hem sigut un país pobre, i comparativament ara ho som més que mai. I si afegim que sempre hem estat infrafinançats, resulta que estem bastant més malament que Catalunya. I de moment no hi ha respostes cíviques o polítiques massives davant tanta irresponsabilitat i banalitat, i quan n'hi ha al carrer són efímeres, són globus que es desunflen. Calia explicar que hi ha altres respostes efectives en marxa, respostes polítiques, com ara les dels meus amics del Bloc i Compromís, però no vaig trobar la pregunta oportuna. I ací, en tot cas, en queda una constància escrita. Que vostès, i l'entrevistadora, passen un bon Nadal.

"Que la meua confiança és que en un termini relativament curt allò que en diem nacionalisme tant polític com cultural, que estan molt imbricats, puguen formar una minoria decisiva compacta, consistent i d'una certa envergadura, que pot fer canviar les coses; i jo crec que les farem canviar"